

L'OPINIÓ

SURT CADA DISSABTE

25 CENTIMS

BARCELONA, 14 D'ABRIL DE 1928

ANY I. - N.º 9

SUBSCRIPCIONS = ADMINISTRACIO

Carme, 20 int., 1.º

PREUS DE SUBSCRIPCIO:

BARCELONA: TRIMESTRE, 3,00 PESSETES; SEMESTRE, 6,00

FORA: TRIMESTRE, 3,50 PESSETES; SEMESTRE, 6,50

ESTRANGER: SEMESTRE, 9,00 PESSETES

La sang no arribarà al Tíber

Per Carles Soldevila

Tots els qui esguarden el moment polític internacional amb una mica de serenitat tenen la sensació que el Pontificat es mostrarà relativament enèrgic en la lluita contra els monàrquics francesos i relativament conciliador en la lluita contra el feixisme.

Les doctrines de tots dos agrupaments — l'italià i el francès — són si fa no fa idèntiques. Però entre Mussolini i Maurras hi ha l'enorme diferència que l'un és poder — i poder fort — i l'altre és un aspirant sense cap probabilitat pròxima d'èxit. L'oportunisme, doctrina cabdal del Pontificat, suggerirà dues solucions per a un mateix problema polític.

La tornada a les Catacumbes és un viatge que cap Pontífex modern ha enfocat amb serenitat. Sols algun poeta, com ara el nostre Maragall, l'endemà de la setmana trágica, quan encara fumejaven les runes dels convents, ha pogut preconitzar aquesta heroica reculada.

Hi va haver Andrea del Sarto, Pius X, que va palesar una certa intransigència completament fora d'època. La part més intel·ligent de l'Episcopat no el va mirar mai amb bons ulls, Monsenyor Duchesne deia a Anatole France en una conversa que van tenir a Itàlia: "Triste temps que le notre! la barque de Saint Pierre est menée a la gaffe par un gondolier de Venise!" (Miserable temps el nostre! La barca de Sant Pere és menada al desastre per un gondoler de Venècia!)

Sortosament la política de Pius X no va tenir continuador i l'adveniment de situacions delicades, com és ara la que ha creat el Feixisme, han trobat en la cadira gestatòria homes d'un esperit més caut i d'una mà esquerra més segura.

Sens dubte, el feixisme i els seus derivats impliquen alguna molèstia per a les

potestats eclesiàstiques. L'ambició que anima Mussolini d'incubar una generació exclusivament i rabiosament patriòtica, ha d'envair per força el terreny de la religió pròpiament dita. Ell necessita els seus sants, els seus màrtirs, els seus il·luminats i fins els seus energúmens. Vol el monopoli de totes les forces místiques del país... No és natural que l'Església experimenti un moviment d'alarma?

Sí. És natural. Però el seny del Sant Pare i dels seus subordinats serà prou clarivident per no plantar cara al Duce d'una manera prou violenta per forçar-lo a una batalla campal. Val més esperar. Mussolini, per molt que duri, durarà menys que l'Església. I, fet i fet, la "manera forta" d'aquests homes laics, al costat dels seus inconvenients, té avantatges per al Pontificat, sobretot en el país catòlic. Val la pena d'aprofitar-los!

En primer lloc, ocorre que aquests homes, apuntalats en una ideologia deficientíssima, tard o d'hora cauen en un messianisme tan herètic com vulgueu, però restaurador dels tòpics religiosos. En segon lloc, ocorre que llur conservadurisme essencial fatalment i gairebé involuntàriament coincideix en molts punts amb el conservadurisme eclesiàstic. Són innombrables les gestions contra la llibertat de pensament que, tot just iniciades per grups clericals, troben l'ajut coercitiu dels mussolinistes. Sota pretext de moralització de costums, sota pretext de consolidació de principis, hom veu com molta gent tonsurada participa directament o indirectament en el govern del país.

De manera que s'errarà de mig a mig aquell que, fixant-se en determinades resistències individuals — admirables, si voleu, dignes d'altres èpoques, si us sembla — opini que el règim mussolinista representa un perjudici greu per als estaments eclesiàstics.

inflat, pedantesc, però aquest localisme només era pintoresc en els moments de bon humor, i sorrrut i sense eficàcia en la vida social i en l'obra de la civilització gairebé sempre.

El que dona força a les collectivitats i pobles és la llavor de futuritat que porten. Les raons de més pes per avalar-les no es troben precisament i solament en els records històrics, sinó en l'energia i braó amb què escriuen la història d'avui. La fidelitat i l'enterniment pels morts és una quantitat completament negativa quan no es veu superada per l'enterniment i la fidelitat als vius.

La nostra política ha estat exempta d'una cordialitat per l'home d'avui, d'un amor que no és diluís en un sentimentalisme carrincló i plebeu ni en un fatalisme inexorable. Ha mancat, com deiem abans, el pensament obrer, ja directe per la seva intervenció activa, ja indirecte per una comprensió sentimental dels partits burgesos de les necessitats de l'estament popular.

Així ens trobem que encara no tenim una lluita antituberculosa ben endegada, que no tenim prou hospitals, que no tenim escoles, que la ciutat vella és un matament d'homes, una vergonya i una ofensa a la civilització i a la dignitat humana, que el problema de la falta d'estatge l'ha tingut de resoldre la probrissalla bastint barraques immundes. I malgrat això hem gastat milions per embellir les barriades riques, per fer-hi places i passeigs, i projectem una exposició magnífica. I malgrat això, s'han aixecat convents amb les deixes dels devots, i els exercitants compten amb un casal esplèndid que costa milions i que en res no s'assembla a l'estable de Betlem. Totes les energies de la ciutat, totes les seves riques-

ses s'han esmerçat a construir la ciutat de pedra i hom ha oblidat, o solament ha pogut recollir-ne les escorrialles, la ciutat de l'esperit.

El cor fa temps que no actua entre nosaltres. Tota una disciplina rígida ha estat emprada perquè no maneflegés en els nostres afers públics. Hom l'ha temut i l'ha foragitat; devia demanar-ho el seny. La nostra política havia arribat a tenir una rigidesa gairebé cadavèrica o, si volem ésser més justos en la imatge, d'estudiant molt aplicat i de visió limitada. Era seca, agra; marxava a la seva, i la seva era deixar coses perennes gravades en pedra esperant l'admiració dels segles futurs, sense pensar que la perennitat de les coses, per duradors i estables que siguin els materials que emprin, la dona l'esperit que les crea, i que les farà revivre en tots els moments. Més que la pedra, perpetua l'obra humana la dosi i la qualitat d'amor i generositat que la dosi i la qualitat d'amor i generositat que obra de justícia i pietat per als homes si vol embellir i ennoblir i immortalitzar una generació.

Els carrilaires de Calcuta

Deu mil ferroviaris del East Indian Railway, que vaguen per obtenir un augment de jornal, s'han presentat en massa davant del dipòsit de Lilloan, a Calcuta, per exposar llurs reivindicacions al cap de la Companyia. Una delegació de vint obrers ha estat rebuda, i ha obtingut una contesta negativa. Organitzada una manifestació de protesta, fou dissolta per la policia muntada que obrí el foc ocasionant diverses baixes als manifestants. Davant l'extensió del moviment, el Govern ha obert una enquesta i promès l'estudi de les peticions.

Conseqüències d'una política sense generositat

Per J. Aguadé i Miró

El discurs inaugural del curs 1927-28 de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya pel Dr. Salvat i Espasa amb el tema "Acció Social Antituberculosa" ens ha recordat altra volta la pobresa de la nostra actuació col·lectiva per combatre la tuberculosi. Això ens fa constatar un fet: la duresa, la crueltat dels nostres costums i de la nostra política. En els nostres hospitals manquen llits proporcionats a la densitat de població de Barcelona; manquen als hospitals cabals per als malalts asilats; financierament tant l'hospital de la Santa Creu com el Clínic estan en déficit, Sant Pau té d'alentir les obres i la ciutat passa per la tragèdia de veure més d'un miler de malalts pobres sense lloc on encabir-los i curar-los.

I no sols els hospitals mostren la vergonya de la nostra gasiveria; el problema de l'habitatge obrera a bon preu no troba solució, malgrat tot el que s'ha dit i s'ha escrit; les barriades obreres són infectes, brutes, exemptes de tota urbanització; la lluita antituberculosa està encarregada als productes d'unes captes i d'uns festivals recreatius.

Manca cor a la nostra actuació pública. Tota l'obra dels partits que han monopolitzat la vida política de la ciutat, com els que han regit la del nostre clos ètnic, no ha estat gaire fervorosa per l'home. La reforma de la ciutat, l'ha guaiada una finalitat estètica més que social. Ja ho hem dit

en altres ocasions, els nostres reformadors urbans han pensat més en el foraster que ve per vuit dies que en el ciutadà que s'hi passa tota una vida.

Per això la nostra vida política té — anava perdent-ho, però ara s'ha revifat — un regust provincià; encara no s'ha netejat del tot aquella inflor retòrica i insincera dels qui viuen de la imitació de les grans capitals i no saben aportar-hi cap idea nova.

I és que ha estat absent de la nostra vida política el pensament obrer que és el que porta avui una originalitat. El nostre obrer ha actuat febrilment, nerviosament, en l'aspecte econòmic; àdhuc ha fet un esforç cultural enorme, ha creat institucions d'un gros entusiasme, d'un arborament pel saber, d'una gran eficàcia. Però la seva influència política ha estat nul·la, completament nul·la per una inhibició, més encara, per una repugnància a intervenir-hi.

Això ha determinat la mancança d'un sentiment de justícia social en els nostres afers públics. Els partits populars, o actuen amb un tarannà purament burgès amb agressivitat anti-obrerista, i àdhuc una desconfiança a tota millora que afavorís els obrers, o es deixaven en un plebleisme eixor i cridaner. Tot allunyava de la seva actuació un sentit d'universalitat.

Potser han passat els temps de l'internacionalisme retòric i abiòlogic, però, espiritualment, encara és més pretèrit el localisme decoratiu. Aquell internacionalisme era

—T'agrada? És de Stravinski, aquell rus que s'ha convertit.
—Així és música celestial, és clar.